

PDF hosted at the Radboud Repository of the Radboud University Nijmegen

The following full text is a publisher's version.

For additional information about this publication click this link.

<http://hdl.handle.net/2066/41651>

Please be advised that this information was generated on 2018-07-07 and may be subject to change.

hij hield meer van doen en schrijven dan van vergaderen.

Een idealistische wethouder zonder politieke ambities die bovendien al op zijn zesendertigste stierf, lijkt niet het ideale onderwerp voor een biografie. Dirk Wolthekker concentreert zich in *Terug naar Beilen* dan ook voor een groot deel op de context van Elevelds leven, en dat doet hij goed. Hij gaat in op de sociale en maatschappelijke problemen van de Drentse arbeiders uit de eerste helft van de twintigste eeuw en laat daarbij en passant zien dat samenlevingen altijd snel veranderen, niet alleen nu. Mooi is ook hoe hij Elevelds strijd tegen het drankmisbruik, zijn retoriek en zelfs zijn brieven aan zijn verloofde binnen het socialistisch idealisme plaatst: de droom van een leven waarin geen legers meer bestaan, iedereen gelijkwaardig is en voor elkaar zorgt en niemand meer van honger omkomt. Eleveld, kun je zeggen, is dromend gestorven.

Monica Soeting

Charles R. Cross, *Room Full of Mirrors. A Biography of Jimi Hendrix* (New York, Hyperion 2005)

Tot nu toe zijn er twee substantiële biografieën van Jimi Hendrix in het Nederlands vertaald, *Crosstown Traffic* en *Setting the Record Straight* van John McDermott en Hendrix' producer Eddie Kramer. Beide biografieën concentreren zich op de even korte als spectaculaire carrière van de Amerikaanse rockgitarist/zanger. Eind 1966 werd hij, toen hij alleen nog in kleine kring bekend was, vanuit New York door Animals-bassist Chas Chandler naar Engeland gehaald, waar hij binnen een paar maanden

tijd uitgroeide tot de rocksensatie van dat moment. Nog geen vier jaar later stikte Hendrix in een Londense hotelkamer in zijn eigen braaksel. Naar alle waarschijnlijkheid had hij veel zwaardere slaappillen geslikt dan hij beseftte en was hij, ook vanwege de grote hoeveelheden drank en drugs die hij ook die dag tot zich had genomen, te ver heen om adequaat te kunnen reageren op het plotselinge gebrek aan zuurstof.

Room Full of Mirrors van Charles R. Cross onderscheidt zich in meer dan één opzicht van bovengenoemde biografieën. In de eerste plaats omdat het boek niet alleen over de succesjaren gaat, maar daarnaast gedetailleerd verslag doet van Hendrix' moeilijke en armoedige jeugd in Seattle, van zijn korte loopbaan bij het leger en van de niet minder moeilijke en armoedige jaren waarin hij overal in Amerika probeerde om als muzikant voet aan de grond te krijgen. Daarnaast zijn de toon en de stijl van Cross' boek opvallend zakelijk en sober in vergelijking met die van andere Hendrix-biografieën. Hendrix' gitaarspel was – en is dat tot op de dag vandaag – een uniek fenomeen in de popmuziek. Onalledaags waren ook zijn drank- en drugsgebruik en zijn nauwelijks te bevredigen libido. Voeg hierbij zijn vroege dood en het zal duidelijk zijn dat leven en werk van Hendrix de ideale voedingsbodem zijn geweest voor dweperigheid, sensatiezucht en legendevorming. Hoewel ook Cross een grote fan van Hendrix is, heeft dat zijn boek niet in de weg gestaan. Hij wilde niet de mythe maar de mens portretteren en heeft daarom de fan ingetoomd en alle ruimte aan de biograaf gegeven. Kenmerkend voor zijn aanpak is de sobere, evenwichtige wijze waarop hij de enorme hoeveelheid materiaal heeft verwerkt in zijn boek. Opvallend is dat hij

maar weinig citeert uit de 325 gesprekken die hij voor zijn boek heeft gevoerd. Ook zijn ontdekking van het graf van Hendrix' jong gestorven moeder – waarvan niemand precies wist waar het lag – wordt zonder tromgeroffel vermeld en in slechts een paar regels beschreven.

Het resultaat van Cross' beheerste en zorgvuldige aanpak is een informatieve en tegelijkertijd respectvolle biografie van een van de belangrijkste muzikanten uit de geschiedenis van de rock. Zijn carrière – *from rags to riches* – leek een Amerikaanse droom die werkelijkheid werd. Helaas ontpopte die zich tot het tragische verhaal van een telg uit een zwarte *dysfunctional family* die op tamelijk late leeftijd ontdekte dat hij een muzikant in hart en nieren was en die jaren later, als succesvolle rockster, niet opgewassen bleek te zijn tegen de toenemende druk uit zijn omgeving. Problematisch was bij-

voorbeeld dat hij als zwarte muzikant een overwegend wit publiek had. Ook werkte hij veel harder dan goed voor hem was omdat hij geen nee kon zeggen tegen een manager die de dollars die hij met Hendrix kon verdienen belangrijker vond dan diens artistieke en fysieke welzijn. In plaats van nieuw werk bleef Hendrix op het podium oude succesnummers spelen en de bekende trucs uithalen (gitaar met zijn tanden spelen; gitaar in brand steken) omdat zijn fans dat van hem verwachtten.

Om artistiek toch aan zijn trekken te komen kneep Hendrix er wanneer hij maar kon tussenuit om in kleine clubs, in studio's of bij vrienden of kennissen thuis te jammen met collega's. Het moeten de enige rustpunten zijn geweest in een slopend bestaan.

Maarten Steenmeijer